

בדברי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה (במדבר 5, א)

מובא ב'מנחת יהודה' למהר"י גיזפאן זצ"ל על פסוק זה: אמרו רבותינו זכרונם לברכה, כל מי ששומר חמשת מוצאות הפה מלדבר שקר ודברים בטלים אז תפלתו נשמעת והקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטל על דרך צדיק מושל יראת אלדיים ותגור אומר ויקם לך. והנה נרמו דבר זה בכאן באמרו. לא יחל דברו ומתוך כך ככל היוצא מפיו יעשה לו הקדוש ברוך הוא. אמרו עליו על רבי שמעון בר תחליפא שגולד לו בן והזמין החכמים למילתו ואמר להם, כשם שזכיתם לשתות ולראות מילת בני זה כך תזכו לשתות ולראות בחופתו אחר זה ראה רבי שמעון בר תחליפא את מלאך המות שהיה עצב, אמר לו, מה היום מימים שאתה עצב אמר לו לפי שגולד לך בן וניתן לי רשות ליטול נשמתו ממנו אחר שבעה ימים למילתו, ומתוך שהוצאת מפיד לחכמים שיזכו לראות בחופתו נשמעו דבריך ויקם לך, ומתוך כך אני עצב. עד כאן שמעתי מחמי מוריני ורבינו אברהם מגולי זכרונו לברכה.

ויש לשאול למה היה עצב מלאך המות על ביטול הגזרה. ושמא יש לומר לפי שרצון המלאכים לקיים דבר השם יתברך ומצותו, ומצפים מתי תבא להם איזו מצוה להשלים רצון יוצרם. ומאחר שרבי שמעון בר תחליפא ביטל הגזרה, מנע מלאך המות מעשות מצות קונו, ומתוך כך היה עצב מלאך המות שנתבטלה שליחותו. (שישו בני מעי שישו, שאחר שכתבתי זה מצאתי און לי דברי פי חכם חן, הלא הוא כתוב בפרשת בשלח בלויית חן בליקוטים שלי בשם אור החיים על פסוק נטית ימינך, שים עיניך עליו).

ושמא יש לומר עוד, כי מאחר שרבי שמעון בר תחליפא הוליד בן, מסתמא שיהיה צדיק כמותו. ואז נתקנא בו מלאך המות, על דרך צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. ואז כשניתן לו רשות ליטול נשמתו, שמח שמחה גדולה, לפי שכל זמן שהצדיק בעולם, הוא מתיש כח סמא"ל על ידי מעשיו הטובים ומיישר אחרים על ידי תוכחתו. ובוזה היה עצב מאחר שנתבטלה הגזרה. ואף על פי שאל דעות ה' גזר על בן זה למות, שמא יש לומר שרבי שמעון בר תחליפא ידע בזה, וגזר אומר לחכמים שיזכו לראות בחופתו, כדי לבטל הגזרה. ועשה תיקון הראוי לבנו להיות בר קיימא. עכ"ל.

יש להבין, מה חטאו בניו הקטנים של האדם שהם בעונו שהפך נדרו. והן אמת שמובא בספרים שהבנים סובלים בעוון אבותיהם, כי הם משרוש נשמת ומעוד טעמים, אך עונש מיתה לבנים בעבור עוון אחד של האב, זאת לא מצינו. עוד יש להבין, מדוע דוקא בניו הקטנים ולא הגדולים. ובמנחת יהודה הנ"ל נתן טעם לזה ע"פ הסוד יעו"ש. אך התורה נדרשת בדרך הפרד"ס וא"כ צריך לתת טעם לפי הפשט.

ואפשר להבין זאת על פי המובא במדרש רבה על שיר השירים על פסוק 'משכני אחרוך נרוצה' וז"ל: משכני אחרוך נרוצה, אמר רבי מאיר בשעה שעמדו ישראל לפני הר סיני לקבל התורה, אמר להם הקדוש ברוך הוא אלעיקי (פירוש: שבועה, בלשון ערבי) אני נותן לכם את התורה, אלא הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה, ואני נותנה לכם. אמרו לפניו רבונו של עולם, אבותינו ערבים לנו. אמר להם אבותיכם צריכין ערבים, למה דבר דומה לאחד שהלך ללוות מן המלך, אמר לו הבא לי ערב ואני מלוה אותך, הלך והביא לו ערב אחד, אמר לו ערבך צריך ערב, הלך והביא לו ערב שני, ואמר לו ערבך צריך ערב, בין שהביא לו ערב שלישי אמר תדע כי מפני זה אני מלוה לך. כך בשעה שעמדו ישראל לקבל התורה אמר להם אני נותן לכם תורת הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואתנה לכם, אמרו אבותינו עורבים אותנו, אמר להם הקדוש ברוך הוא אבותיכם יש לי עליהם, אברהם יש לי עליו, שאמר (בראשית 15: ח): במה אדע. יצחק יש לי עליו, שהיה אוהב לעשו ואני שנאתיו, שנאמר (מלאכי א, 6): ואת עשו שנאתי. יעקב שאמר (ישעיה מ, 1): נסתרה דרכי מה'. אלא הביאו לי ערבים טובים, ואני נותנה לכם. אמרו לפניו רבונו של עולם נביאינו ערבינו לנו. אמר להם יש לי עליהם, שנאמר (ירמיה ב, 1): והרעים פשעו בי וגו', וכתוב (יחזקאל יג, 7): בשעלים בחרבות נביאיך ישראל היו, אלא הביאו לי ערבים טובים ואתנה לכם, אמרו הרי בנינו עורבים אותנו. אמר הקדוש ברוך הוא הא ודאי ערבים טובים, על ידיהם אתנה לכם, הלא הוא דכתיב (תהלים 111, 10): מפי עוללים וינקים יסדת עז, ואין עז אלא תורה, שנאמר (תהלים 119, 112): ה' עז לעמו יתן. בשעה שהלוח נתבע ואין לו לשלם, מי נתפש לא הערב, הוי מה שנאמר (תשע"ב, 1): ותשבת תורת אלהיך אשבח בך גם אני.

אמר רבי אחא גם אני כביכול אף אני בשכחה, מי יאמר בתורה לפני ברכו את ה' המברך, לא היינקים, הוי מרפיון התורה שבכסם נתפשו בניכם, שנאמר (ירמיה 1: 6): לשוא הכיתי את בניכם, כביכול גם אני בשכחה, מי יאמר ברכו את ה' המברך לפני. לפיכך צריך אדם להכניס בננו לתורה ולחנכו בלמוד, שיאריך ימים בעולם, שנאמר (משלי 1, 12): כי בי ירבו ימיך. עכ"ל המדרש.

ועל פי מדרש זה מובן הדבר היטב. מכיון ששבועה היא בפה והיא כנדר, נמצינו למדים שהמפר שבועתו נתבעים הערבים, וע"כ ילדיו הקטנים של האדם נתבעים וכפי שמסופר המעשה בחולדה ובור כידוע המובא בגמרא תענית (דף 11) ואכמ"ל. ומהו נבין מדוע הילדים הקטנים הם הנתבעים לבית דין של מעלה, כי הם הערבים כמתבאר במדרש. ומדוע הם, מפני שעל ההורים מוטלת חוב חינוך בניהם הקטנים, משא"כ כשהם הגדילו כבר פקעה חובתם. וזהו שמסיים המדרש לפיכך צריך אדם להכניס בננו לתורה ולחנכו בלמוד, שיאריך ימים בעולם, שנאמר (משלי 1, 12): כי בי ירבו ימיך.

יערך משפנע בריכה העליונה, ידידינו משכר הימים ידע בחסדיו הגדולים ובדאגתו לרבים, ואשר סייע באנולם לעורך מסיבת הסיודור' לתלמידים, ה"ה ברק צערי הי"ד, שיוכה לראות כל זרעו דורות ישרים מעורכים, עושים רצון יוצרם בשמחה ובאהבה וביראת שמים. וזוכה להמשיך להגדיל מעשיו ולסייע לגני מה"מ, אכ"י.

פניני הלכה

ההנהגה הטובה בסיום תפילת ערבית של שבת

כתב מהרי"ץ זצ"ל בעין חיים (ח"א דף קיא.) וז"ל: ואחר צאתו מבהכ"נ ליל שבת, אל יסיח דעתו מקדושת היום אפי' רגע קטן, והחכם עיניו בראשו לידע במעמד הקדוש אשר בעת ההיא מלאכי עליון משני צדדיו והשכינה המושך בעמוד הבא

מחידושי רבותינו

מוהר"ר חטר בן שלמה זצ"ל
בחיבורו גן השכלים השער השמיני

שער היאוש ממה שבידי בני אדם

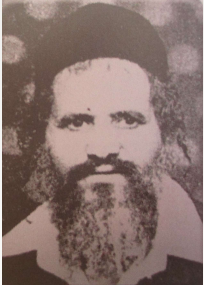
דע אתה, האח היקר ילמדך ה', שהיאוש ממה שבידי בני אדם רכוש ועושר ומלוי צרכים מביא לידי טהרת המשמעת לה' לבדו, לפי שכל זמן שאדם מצפה למה שבידי בני אדם תמצאהו נושא להם פנים שלא כראוי, ומחניף להם ומדבר אתם רכות, ויש שגם ישתתף עמהם בעשיית העבירות, ואם יתיאש ממה שבידי בני אדם תהיה מחשבתו טהורה כלפי ה' יתעלה, ויטיב בטחונו בו, וישיג גמול בעולם הזה ובבא, כמו שני ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו, ואמר והבוטח בה' חסד יסובבנו, ואמר: חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא, במה הוא נחשב. ואמר אחד החכמים: כל המיחיל למה שבידי בני אדם מתמעטת בקשתו למה שבידי ה'. ואמר אחד: היאוש ממה שבידי בני אדם כבוד לאיש המאמין וכבוד לאמונתו. ואמר: בקשת מילוי הצרכים מבני אדם מאבדת את החיים, ואמרו: המתיאש ממה שבידי בני אדם הרי זה בן חורין, והמצפה לכך נעשה עבד, ואמר: אל תכנע לבן אדם בעד בצע, לפי שזה חסרון מצדך. [.....] ממה שבידי בני אדם [.....] ואמר אחד אלן ירבה בעיניך של זולתך ואל ימעט בעיניך מזונך. ואמר: עושר הנפש יותר נכבד מעושר הממון. ואמר: כמה טובה רעה שיש ממנה הצלה. ואמר: לא דאגה מתמידה ולא אושר מתמיד. ואמר: שנים אינם מתאחדים לעולם, ההסתפקות והקנאה. ואמר: המבקש יותר מכדי צרכו, הטריד את עצמו מתועלתו. ואמר, כי מלך אמר לחכם: אלו בקשת ממני העשרתיך מכל בני דורך, אמר לו החכם: וכיצד והרי אני יותר עשיר ממך, אמר לו המלך איך אתה עשיר יותר ממני, אמר, שאני באותו המעט שיש לי אני מסתפק באופן שלם יותר ממך על אף העושר שיש לך.

פתרונות לפרשת 'פינחס'

אחודה חידה! יוכבד, נשתנתה משאר הנשים שהורתה בא"י ולידתה במצרים, ומפסוקה בפרשתנו נלמד שהשלימה למניין שבעים נפש. הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו. מי בתמונה: שבוע אחרון לפתרונה!

אחורה חידה!
פעמים נמנו ופעמים לא נמנו
כשזה יוצא זה נכנס
ואין זה מפני שדחה לתבח
בין הפותרים נכונה זוגל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה זוגל פרס

ולכן דע, ישכילך ה' דרך האמת, שאם אנו נסתפק במה שחנן אותנו הבורא יתהדר שמו, ונתיאש ממה שבידי בני אדם, ונדע שאין פרנסתנו בידי נברא, אז נטיב בטחונו על בוראנו, ונהיה נשמעים לו במחשבה טהורה לשמו יתעלה לעילא לעילא, והיה זה סבה שנגיע למעלת הישועה הנעלה והנשגבה, ונזכה להיות מן האנשים המכובדים שהבטיחם ה' בעושר ובאושר והוא אמרו יתעלה: ואתם כהני ה' תקראו משרתי אלדינו יאמר לכם, ואמר: והיה הנכשל בהם ביום ההוא כדוד ובית דוד כאלדיים.

להצלחת ר' אברהם בן זכריה מדויל הי"ו הוא וכל בני ביתו

ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאד (במדרב לב. א)
י"ל מדוע היו לאלו הב' שבטים מקנה רב יותר על אחיהם.

ושמא י"ל לפי שהיו גבורים יותר מכל אחיהם כמ"ש רש"י ע"פ ואנחנו נחלץ חושים. ואמרו בפסיקתא ממה שהביאו ממדין העשירו לפי שנאמר במלחמת מדין אנשי הצבא בזו איש לו נמצא לפי זה שמתוך שהיו גבורים וחזקים בזו יותר מכל השבטים. עוד שיש לומר שמתוך שהיה ראובן בכור ונטל פי שנים בנחלת אביו והיה הולך וגדל משא"כ שאר השבטים או מאחר שהיה להם ממון רב ממצרים היו קונים ממנו צאן מאחר שהיו מחבבין את הממון ביותר כמ"ש רש"י על פי גדרות צאן נבנה, היו חסים על ממנם יותר מבניהם ובנותיהם שהקדימו מקניהם לטפם.

המשך בעמוד הבא

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

למעלה מהן כדאיתא בזהר חדש (חמ"י דף ג"ן ע"ב).

ומהר"א אלנדאף זצ"ל כתב בענף חיים על זאת (אות ה) וז"ל:

אפשר דמזה נהגו הרבה ממשכילי עם שלא להסיר מעליהם ט"ג עד עד אחר הקידוש וכן היה נוהג מו"ז מהר"י בדיחי גם אדוני מו"ר אבי זצ"ל. וכן שמעתי מכמה זקנים שהראשונים היו נוהגין כן להיות גם כן מעוטפים בטלית לבן כל זמן הסעודה ויושבין באימה ויראה כמלאכי אלדיים ועד אחרן אשר ראו עיני לאחד קדוש זקן ונכבד הר"ר יוסף אלנדאף נע"ג (ממשפחתי הצעירה) שלא היה מסיר טליתו לבילי ש"ק עד אחר הסעודה ויש שורש ויסוד למנהג זה ג"כ בס' עניני שבת ד' ק"ו ע"א וז"ל כשיבוא לביתו מביהכ"נ יתן בקולו קול עוז לאמר שבת שלום ומבורך (בקול רם וכן יש לזוהר) וכן בא הרמז בפסוק ביום קדשי וקראת לשבת ר"ת בקול כי צריך לקרוא שבת מלכתא בק"ר לקבל את הכלה הנעימה בסבר פנים יפות ובשמחה גדולה. וישב על שולחנו בשעת הסעודה והיה מעוטף לבנים בכבוד והדר לפני השולחן אשר לפני ה' וכו' יראה ורעד יבא בו ומורא יעלה על ראשו בהיותו מוסב על שולחנו יהיה מעוטף בכבוד הוד והדר, וידע לפני מי הוא יושב וישב בישיבה לא מוטה ח"ו ומה יענו ליום פקודה היהודים הנוהגי' על השולחן קלות ראש ויאחזו את האלדיים ויאכלו וישתו מוטים ומשלחי רגל השור והחמור לפני השולחן אשר לפני ה'. ומהם עומדים שם גם בלי כסות ולבוש וכו' אוי להם אהה עליהם שעתידים להכוות בגחלתה של שבת רח"ל. עוד שם ד' ק"ד כ' ב' טה"ק וז"ל אחר תפלת מעריב אל יעכב הרבה שמצוה להקדים לקדש, ולא יעשו בקצת אנשים פתאים העומדין ברחובות ומדברין בענייני מו"מ וכה"ג אוי לאזונים שכך שומעות וכו'. ואף אלו העוסקים בדברי תורה לא נכון הדבר כי זמן תודה לחוד ולכל זמן ועת לכל חפץ. ובבואו לביתו יאמר לבני ביתו שבת שלום בק"ר וכו' ולברך לבני ובנותיו בעת רצון כזאת שהיא מקובלת ומרוצה, וגם יש בזה סגולה מפני שלפעמים בימות החול האב והאם מקללין את בניהם מרוב צער או מאיזה סבה שאירע להם ולכן עתה בזמן השמחה מבטלין אותן הקללות ע"י הברכות ויהפוך ה' את הקללה לברכה והעת גורמת שגם המלאך רע יענה אמן על זה. ויש גם סוד בזה וכו' יעו"ש. ועי"ע בס' מעבר יבק חלק שער"ר פ' מ"ג באורך אכמ"ל:

לעילוי נשמת
מרדכי בן שלמה חסיד
ובן עמי בן בנימין עוזיירי, תנצב"ה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה דנין
בשכחע"י

מהליכות אבותינו

מה גרם לרב זכריה אלעאזרי זצ"ל לחבר ספר מוסר

ז"ל המחבר בהקדמתו: למשפטיך עמדו היום כי הכל עבדיך. אמר הצעיר זכריה בן סעדיה בן יעקב אלעאזרי: אחרי הודות אל הסבה הראשונה, והמשבחה העליונה, הוא האל יתברך הבורא עולמו יש מאין, אליו כל נברא ישא עין, מחייב וראוי להודות לו על כל מדה ומדה, אהללנו בתוך קהל ועדה, נשאני לבי לספר קצת מהקורות המניעות אלינו, ומהצרות התוכפות אותנו. אנחנו רוב הקהל השוכנים במדינת צנעא, כמעט היינו כצאן אשר אין להם רועה. להודיע לדור אחרון, אקרא אליהם בגרון.

ותהי התחלת המאדעות בגזרת תמים דעות, בשנת השכ"ח חנות אל אם קפץ באף רחמיו לשארית נחלתו ועמיו, בשנה ההיא גבר הישמעאלי, על עם גמר והכה אותם בַּשְּׁלִי, ואסר אותנו במאסר למכמס, ועם כל זה נותנים המס, וכלתה פרוטה, והיינו באַפֵּל ועלטה, עד אשר קָצַתְנוּ בחיים קצו, ומספר חדשיו חָצְצוּ, עד ראש חדש אב משנת השכ"ט פזר אותנו בכל מגדל, העני והאביון והדל, ונהי בוכים ואוננים, נערים עם זקנים, מַכְפְּלִים בכבלי ברזל, וכל עין בדמעתה תז"ל, מהם לעבודתם נמסרים, ומהם היה טוחן בבית האסורים, בעירוס ורעב וצמא וחסר [כל] ו[לחס] תואבים פורש אין להם לשבר רעבון בטניהם והצרים שמו אותם אותות. כי ראו היקרים חבוקו אשפתות והרשום לכל סיג להָבֵר גוע מבלי יודע ואין קובר וכדמן לאדמה היינו ונהי כטמא כלנו על צוארנו נרדפנו יגענו ולא הונח לנו כמעט אַבְדָּה תקותנו ונכזבה תוחלתנו ואין אוסף חרפתנו.

אחר זה אמרתי אני בלבי, ובמה אני רגזי ועצבי ונשמה לא נותרה בי, ואקום לחזק נַחְשְׁלִי, ולהקים ברכי כושלי, והנם כרגע אובדים, וידי מעט כבדים, הוספתי והתאמצתי, ובלי כח עמדת, ואכתב לנפשי ספר, לכל מר נפש, נמסר קראתיו מכבד המאסר, ספר המוסר להיות כל הקורא בו בארשת שפתיו וניבו לוקח לעצמו, מוסר מהקורות והתלאות שהגיעו אלינו, בלב פשעינו ועונינו, ואז יתן אל לבו להיות כעבד לפני רבו, ויפריש פְּרָשִׁי יצרו ורכבו, וילכד מצודתו להכחידנה, וחסם באחור ישבחה. מלבד ידיעת הלשון הקדושה, הראויה להיות על לוח לבנו חרושה, שגורה בכל פיות, בנויה לתלפיות, ואולי בזה תהיה למכתנו צרי, ועץ חיים עושה פרי. ואולם הכינותיו על פי שני אנשים זרים ממני, מרדכי הצידוני ואבנר בן חלק התימני, בעבור כי מניין שמותיהם כמנייני, והאלדים יהיה עם פי בהגיגתי, וחלקתי הספר ההוא למחברות בעניינים שונים, מדברות נושאות לכל הקורות אותי בגרותי ובמאסר בתוך בני עמי, בדלותי על פי שני האנשים הרשומים הגלויים והנעלמים, להיות הדבר ערב לדורשיו ונאה למבקשיו, אחד מדבר וחברו יענה, ליסד בתי הקינים והשירים והאחד טירותיהם בונה, או דברי אגרת לעניינים טובים, מזכרת גְּלָה וכתרת לכבוד ולתפארת כלם יהיו על פי שני האנשים הנברים המה הגבורים לכל שיח ומליצה נודעים, ועל פיהם חונים ונוסעים, מודיעים נעם ידידותם, ואמץ חברתם ומיטב אהבתם. וכבר קדמני רבי יהודה חרזי בספרו, על פי הימן האזרחי וחבר הקיני במאמרו, והוא למד מן החכם הישמעאלי אלחריזי, בעל המליצות הרמות בין אחיו יפריא, ובאמת אין ערך אליו בשיחו ומחלליו, נחלי דבש נחליו, עבר הגבול בחידות ומליצות, ועדרי המשלים במעון ספרו רובצות, באור שכלו יהל ערבי, ואף אם היה לשונו ערבי, האמת יורה דרכו, כי אין ערך כערכו, אמנם אמר החכם לבנו במלאת שפקו איזהו עשיר השמת בחלקו. ומה באתי עד מה להשיב את נפשי האנונה כמעט משבלי הלקט המתפרד מן המחברים, ואף כי אנכי לא איש דברים, אמנם אני נסמכתי על החכם הדובר בניבו: כל האומר שירה בעולם הזה זוכה ואומרה לעולם הבא. על כן קדמתי בשיחי לפני האל, ובתוך קהל ועדה אהללנו ויעלז לבי ומשירי אהודנו.

המשך מהעמוד הקודם ומה שהיו קונים צאן ולא שאר קנינים הוא ע"ד מ"ש ז"ל למה נקרא שמם עשתרות ע"ש שמעשרות את בעליהן נמצא לפ"ו שהיה להם ג' יתרונות על שאר אחיהם. א' מצד גבורתם. ב' מצד בכורתם. ג' מצד שהיו קונים צאן כדי להרבות עשרם כי אוהב כסף לא ישבע כסף ושמא י"ל רמו לזה במ"ש ומקנה רב הי לבני ראובן וכו' ר"ל מצד הנחלה, עצום מכח גבורתם כמ"ש כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, מאד שהיו קונים מממונם צאן כמ"ש ובכל מאודך בכל ממונך ונרמז ג"כ במלת היה, על מה שהיה להם כבר מצד הנחלה כמ"ש והיה ביום הנחילו את בניו את אשר יהיה לו. וכן היה להם מקנה רב מחמת הדודאים שהיו לראובן שסגולתן לפרות ולרבות כמ"ש ויבא אותם אל לאה אמו.

(מים שאובים למהר"ד הלוי זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

מנפלאות הרב יוסף סעיד זצ"ל

מוסלמי אחד היה בעל עין הרע בצורה נוראה הוא היה רגיל לבוא לשוק בגרווח, וכשהיה מבקש לפגוע באיזה אדם היה נותן בו את עינו, ואותו אדם היה נופל למשכב או הולך מהעולם. כך היה עושה פעמים רבות גם אם היה נותן עינו על ירקות או פירות וכדומה, היו הם מתייבשים ומצטמקים.

הדבר הגיע לידי כך שהמוסלמים פחדו להתקרב אליו. בצד להם, פנו לרב יוסף סעיד, שהיה מפורסם כבעל מופת גם אצל המוסלמים הרב יעץ להם כיצד להינצל מן המוסלמי המסוכן הזה. אמר להם שיעשו על ההר צורת אדם ובליל חמשה עשר לחודש כשהלבנה במלואה יעמידו את המוסלמי ההוא מול צורת האדם. ואכן כשהעמידו שם את המוסלמי הסתכל על צורת האדם שהיתה מולו בהר והנה לפתע הסלע בעל צורת האדם התפוצץ לחתיכות, ובאותו הרגע גם המוסלמי התרסק שמחה גדולה היתה בין המוסלמים, שבאו להודות לרב בתשבחות ותשורות, והיה קידוש השם גדול.

עוד מעשה סופר אודותיו: השוק של הכפר גרווח שימש כשוק מרכזי לכל מחוז צעפן והאזורים הסמוכים. באמצע השוק עמד עץ גדול מימדים רוכלים רבים היו פורשים את סחורתם תחת צלו של העץ כדי להימלט מקרני השמש החמות פעם אחת הגיע לשוק יהודי רוכל ותפס לו פינה תחת צל העץ לאחר כשעה הגיע רוכל מוסלמי וחיפש מקום מוצל תחת העץ והנה שם עינו על המקום שהיהודי יושב בו. הוא פנה אל היהודי וביקש ממנו שיפנה את המקום כי הוא שייך לו, אמר לו היהודי, הרי אני באתי לכאן לפניך. המוסלמי התמלא חימה, וסטר על לחיו של היהודי סטירה חזקה.

היהודי הבליג כי מה יכול הוא לעשות בשוק מלא גויים בגלות המרה והקשה, לכן עזב את המקום וחיפש לו מקום אחר. באותו זמן נכחו בשוק שני גדולי עולם, הרב שלום תנעמי זצ"ל ממוצמר והרב יוסף סעיד זצ"ל מגרווח, שניהם בעלי קבלה מעשית. כשראה הרב שלום תנעמי את היהודי בוכה, שאל אותו מה קרה. סיפר לו את פרטי המעשה. אמר לו הרב, הסר כל דאגה מלבך בקרוב תראה את ישועת ה'.

הרב שלום תנעמי בא בדברים עם הרב יוסף סעיד, והחליטו לעשות איזו פעולה והנה בשעות הצהריים המוקדמות הופיע בשוק נחש ענק והיה מתהלך בין האנשים הרבים פחד ובהלה אחזו את האנשים הנחש עבר בשקט בין הדוכנים והחנויות, עד שהגיע סמוך לעץ הגדול. ואז התקרב למוסלמי שסטר ליהודי ולפתע זנק עליו המוסלמי מת מיד רק מהפחד והנחש החל כורך את עצמו סביב גופת המוסלמי. הדבר הביא לקידוש השם גדול לעיני אלפי איש וקרנם של ישראל עלה.

(לכניסם ספרו עמי/ג')

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהדי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהדי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהדי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב יוסף סעידי זצ"ל

נולד הסביבות שנת התק"פ. התגורר בכפר גרווח שבמחוז חראז. כתב עליו הרב יעקב ספיר: "מלא תורה יראה וחכמה רוח דעת בקי בתלמוד ברמב"ם ועד אחרונים כאחד המורים הגדולים בארצותינו. ידיו רב לו בחכמת הקבלה בשנון גדול. הוזהר וכתבי האר"י למודים על לשונו בעליל כל עלה ועמוד. וכח זכרונו רב מאוד. חיבר חיבורים בקבלה ומפליא לעשות גם בקבלה מעשית ואצטגנינות כמעשה הראשונים. ויד לו גם ברפואות וסגולות וקמיעות וגורלות, עד כי הגויים באים לשאול בעצתו ולדרוש ממנו רפואות וסגולות וגורלות. ויצא שמו בכל הארץ. וגדול גם בעיני שרים ועבדי המלך. ועל כל אלה גדלה ענותו ואהבת בני אדם עם פנים שוחקות. מדברותיו נאוה בחלק שפתיו ומליצות אמריו, ודברי תורה וחכמה נוצצים בכל דבריו. והוא כבן ארבעים שנה". עכ"ל.
(ראה עליו במדור בדרכיהם אתהלך).

תנצב"ה

תפארת בנים

תלמידי מכינה בי חגגו מסיבת סידור ברוב פאר והדר במיטב ההשקעה, כאשר המסיבה התחילה עם צוות הגנות המסורות בהופעה מיוחדת של הילדים לאמהות לסבתות ולאורחות.

לאחר מכן הגיעו האבות הסבים והאורחים ויתקיים תקציר של לימוד המארי עם הילדים לעיניהם המשתאות של הנמצאים.

לאחר מכן נשא דברים מנהל הת"ת הרב אליהו נהרי שליט"א בנושא חובת ההשתדלות של האדם ובפרט בחינוך הילדים, אך מחובתנו ליזע שאין זה קובע לתוצר הפירות, אלא הוא יתברך לבדו המחליט, וע"כ עלינו להרבות בתפילה על זאת. לאח"מ קיבלו הילדים סידור מפואר עם 'מכואט' (אצבע) וברכה חמה לתורה ויר"ש.

התודה...

הברכה...

לרב הגאון צניע ונעלה, אשר לא חסך מזמנו, והטריח עצמו לבוא לחוק לשמח ולברך את תשב"ד, הרה"ג

נצחוני שמואלי

שליט"א

רב ק"ק בית דוד ושלמוז

אשר נתפרסם שמה לתפארה. יזכה ה' להרבות תורה לצאן קדושים, וירבה גבולו בתלמידים, ותגדל קהילתו למאות ולאפלים, בגריאות איתנה ואורך ימים ושנים, ותגדל מעלתו כמעלת האגות הקדושים, אצ"ר.

תלמידי הגנים זכו לארח בגנם את הרה"ג שמואלי נצחוני שליט"א רב ק"ק 'בית דוד

ושלמה ת"ו, שבא לדבר במעלת התפילה עם תלמידי מכינה בי שחגגו 'מסיבת סידור', וגם בירכס ובירך את שאר תלמידי הגנים. והביע התפעלותו מהתלמידים ומהתלמוד תורה בכלל, ואמר 'אין כזה ת"ת קדוש באלעדי. אשרינו שזכינו!

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה

הערות. הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: e0504150896@gmail.com